BALÁZS ATTILA TORDASZENTLÁSZLÓI REFORMÁTUS LELKÉSZ A KARÁCSONY LÉNYEGÉRŐL, AZ EGYHÁZ SZEREPÉRŐL, A KERESZTÉNYSÉGRŐL

Az igazi ajándék nem váltható aprópénzre

A megvásárolható ajándékok mulandó örömöt szereznek, ami nagyon távol áll a karácsony hangulatától – vallja Balázs Attila református lelkész. A Kolozsvártól 23 kilométerre fekvő Tordaszentlászló gyülekezetében tizenegy éve szolgáló lelkipásztor az ünnepre való felkészülésről, közösségépítésről, a pápával való találkozás meghatározó pillanatairól beszélt a Krónikának.

» BEDE LAURA

KISS ELŐD

Balázs Attila: az teszi széppé a szolgálatomat, hogy a lelkészre társként tekintenek a hívek

– Mennyiben más a mostani adventi időszak, mint az Ön gyermekkorában, a hetvenes-nyolcvanas években, az ateista kommunizmus idején?

– Én soha nem éreztem ateista világnak, Marosvásárhelyen nőttem fel, és gyermekkoromban ez nem volt annyira jellemző. Sokkal szekulárisabbnak tartom a mostani világunkat, mint a hetvenes–nyolcvanas évekbeli világot. Az iskolában persze nem hangolódhattunk az ünnepre, de a családban zajló előkészületek mindig meghitt hangulatúak voltak meglepetéskészítéssel, ajándékvárással. Manapság mindenki azt érzi, hogy felgyorsult a világ, és mintha korlátozott lenne a készülődésre szánt idő. Sekélyesebbnek, felületesebbnek érzem a karácsonyra való felkészülést és magát az ünnepet is. Ezen megpróbáltam kicsit változtatni: néhány éve az adventi időszakban minden családot meglátogatok azzal a céllal, hogy ottlétem idején – a negyedvagy félóra alatt – lelassuljon a közösség. A kezdeményezést azzal színesítem, hogy minden családnak készítek egy nagy méretű mézeskalácsot, minden évben más formájút. Például amikor felújították a templomot a gyülekezetben, akkor templomformájú mézeskalácsot kaptak a gyülekezet tagjai, nagyon örültek neki. Szerintem közösségformáló hatása van annak, hogy időt szentelek az emberekre, és ők is időt áldoznak magukra.

– Az egyik legnagyobb keresztény ünnep, Jézus Krisztus születése különböző módon szólítja meg manapság az ember lelkét. Hogyan készül a karácsonyra a Kolozsvár-közeli Tordaszentlászló kevesebb mint ezerlelkes magyar közössége?

– Már több éve a torockói gyermekotthon támogatását tűztük ki célul, azóta is próbáljuk ezt a tevékenységet rendszeresíteni. December elején jótékonysági disznóvágást szerveztünk az árvaházban, a gyülekezetből egy család vásárolta meg a sertést, és mintegy hetvenen vettünk részt az eseményen. Segítettünk a disznó levágásában, feldolgozásában, a férfiak a favágásban, a nők a takarításban. Ez ismét szép színfolt a közösség életében, hogy az adventi időszakban odafordulunk embertársaink felé, és azzal segítünk egymáson, amivel csak tudunk. Számomra a karácsonyra való készülődés az év olyan időszaka, amikor talán fokozottabban vagy intenzívebben éljük meg a közösségi élményt.

– Mivel nincs templomuk a faluban, gondolom, ilyenkor Önökhöz járnak a katolikusok is.

– Nemcsak a katolikusok, hanem az ortodoxok is. Örömteli érzés, hogy az adventi úrvacsorához a kenyeret és a bort egy ortodox néni adományozta. És ez természetes, így neveltük egymást, mert a felekezetiség csak elválasztana minket egymástól. Ha arra összpontosítunk, hogy ki milyen vallású, milyen felekezethez tartozik, akkor számtalan érvvel indokolhatnánk, hogy miért nem tudnánk együtt ünnepelni. De ha ezen képesek vagyunk felülemelkedni, és a kereszténység lényegét nézzük, amely nem arról szól, hogy te más vagy, hanem épp arról, hogy a másságodban is hasonló vagy hozzám, akkor már létrejön egy közösség, összetartozási élmény, amely jóvá, élhetőbbé teszi a világunkat.

– Szembetűnő, hogy mára mennyire elanyagiasult a világ, sokan csak a vásárlás kiváló alkalmát látják a karácsonyt megelőző időszakban. Mivel fejezhetjük ki leginkább szeretetünket, hogyan élhetnénk meg igazán az ünnepet?

– Szenteljünk időt egymásra, és próbáljuk meg ezt úgy tenni, hogy ne feszengjünk a karácsonyi ünnepi asztalnál. Próbáljuk meg ezt természetesen tenni, keressük az egymáshoz való kötődésünket, elevenítsünk fel régi, közös emlékeket, pozitív történeteket, amelyek összekapcsolnak. Erősítsük a közösséget, elszigetelten nem lehet jól ünnepelni. Biztos, hogy vannak emberek, akik erre kényszerülnek, keressük meg őket, és szerezzünk örömöt nekik. A karácsonyra való készülés leglényegesebb irányelve az, hogy nyitott szemmel járjunk a világban, és legyen meg bennünk az elszántság, bátorság, hogy odaforduljunk egymáshoz, és békét, melegséget vigyünk az elhidegült társadalomban élő emberekhez.

– Tehát semmiképp sem a pénzen vett ajándék okozza a legnagyobb örömöt.

– Dehogy. Az igazi ajándék nem aprópénzre váltható. Az igazi ajándék az, hogy oda tudok fordulni az ember felé, egymás számára vagyunk olyan értékek, amelyek szebbé, élhetőbbé teszik az életünket. Színesebbé válik a világ, különböző emberek vannak körülöttünk, együtt tudunk lenni, a magunk másságával együtt. Igazából a megvásárolható ajándékok mulandó örömöt szereznek, hogyha egyáltalán tudnak szerezni, ami nagyon távol áll a karácsony hangulatától. Sokkal lényegesebbnek tartom az emberek egymás felé fordulását, és a karácsony előtti időszakban magamban és a családban is a befelé fordulást próbálom gyakorolni. Nagyon sok háztartásban azzal telik a készülődés, hogy az emberek rendet raknak maguk körül, pedig előbb bennünk kellene rend legyen, és utána takarítsunk. Egy év alatt sok-sok sérelem összegyűlhet, ami nyomasztóvá, kedvetlenné, egyhangúvá teszi az ember életét. És ha ezeket felhozzuk a felszínre,

» A karácsonyra való készülés leglényegesebb irányelve az, hogy nyitott szemmel járjunk a világban, és legyen meg bennünk az elszántság, bátorság, hogy odaforduljunk egymáshoz, és békét, melegséget vigyünk az elhidegült társadalomban élő emberekhez.

és legalább megpróbálunk megszabadulni tőlük, akkor kicsit könnyebb lehet a karácsonyra való ráhangolódás.

– Egyre nagyobb kihívást jelent megszólítani az egyháztól számtalan okból elforduló híveket. Ön szerint mi a legrövidebb út az emberek lelkéig?

– Én lelkészként azt próbálom megélni a közösségben, hogy ne az egyház képviselőjét lássák bennem. Évek óta azt tapasztalom, és egyre inkább erősödik bennem, hogy az embereknek az egyházhoz mint intézményhez való viszonyulása sok negatívumot hordoz magában. És ha mi az intézményt akarjuk elfogadtatni velük, akkor éppen a lényeget veszítjük el. Úgy élem meg a magam szolgálatát a közösségben, hogy én egy vagyok a közösség tagjai közül, akinek éppen ez a feladat adatott, hogy a gyülekezet lelkésze legyek. Az emberek megkeresnek a gondjaikkal, lelki nehézségeikkel, minden egyéb problémával. Éppen ez teszi széppé a szolgálatomat, hogy a lelkészre nem felnéznek, hanem a lelkészre úgy néznek, mint egy társra. Egy olyan társra, akiben meg lehet bízni, akihez lehet fordulni, akinek ki lehet önteni a lelket, aki megért, aki nem különbözik semmi másban a hétköznapi embertől. Mindössze annyiban, hogy más feladatot kapott a világban.

– E téren mennyiben látja hasznosnak az egyháznak a közösségi médiában való jelenlétét, illetve mennyire kell ennek a jelenlétnek hangsúlyosnak lennie?

– Sokat javult a református egyház közösségi médiában való megjelenése. De én csak a magam, illetve a tordaszentlászlói gyülekezet nevében beszélhetek. Gyülekezetünkhöz közel 850-en tartoznak, és a zárt Facebook-csoportunknak 600 tagja van. Ha bármit kiírok, rögtön jön rá válasz, például idén volt három tűzeset a faluban, és az éjjel történtekről innen értesültek a leggyorsabban a lakosok. Egyrészt azért hoztam létre zárt csoportként, mert a helyi emberekre vonatkozó információkat osztunk meg, másrészt pedig úgy gondolom, hogy az én szolgálatom a gyülekezet határáig tart. Jó felületet biztosít arra is a közösségi média, hogy aktuális gondolatokat tudjunk közölni egymással. Csak a ránk vonatkozó dolgokkal foglalkozom, közösségi szinten tevékenykedem, értük vagyok, és értük megpróbálok bármit megtenni.

– Két évvel ezelőtt Ferenc pápa a Szent Péter téri általános audiencián fogadta Önt és Tordaszentlászló református gyülekezetének tagjait, az akkori volt az első alkalom, hogy erdélyi magyar református gyülekezet hívei Rómában találkoztak a pápával. Mi volt az első számú célja a látogatással?

– Ez egyfajta szimbolikus lépés, nyitás volt, amit mi ebben a szűk tordaszentlászlói gyülekezetben, közösségben megéltünk, hogy egymást embernek tekintjük, és nem számít a felekezeti hovatartozás. Nyitottak vagyunk arra, hogy egymást elfogadjuk, és a más felekezetűben meglássuk a hasonlóságot. Úgy gondolom, hogy jelenleg a kereszténységnek egyetlenegy erőforrása az összefogás, ha lebontjuk azokat a falakat, amelyek évszázadok alatt felépültek körénk, és egymással kézen fogva próbálunk szolgálatot teljesíteni a társadalomban. Érezzék az emberek, hogy az egyházra számítani lehet, biztonságot nyújt, valamint olyan értékeket oszt meg és képvisel hitelesen, amelyek nélkül szegényebbek vagyunk, silányabb az életünk. Két évvel ezelőtt úgy fogadtak minket a Vatikánban, mint rég várt jó vendégeket. Részt vettünk a Szent Péter-bazilikában tartott reggeli misén, és amikor az áldozás következett, a misét celebráló püspök odalépett hozzám, és arra kért, hogy énekeljünk magyar református énekeket. Ez egy olyan gesztus volt, amiből mi azt értettük meg, hogy a római katolikusok részéről is megvan a nyitottság a más felekezetű ember felé. A Ferenc pápával való beszélgetésnek van egy mondata, ami biztos életem végéig elkísér. Azt mondta nekem, hogy nem a pápák és a szentek, hanem egyedül Jézus Krisztus visz közelebb bennünket egymáshoz és az üdvösséghez. Ez a kereszténységnek a leglényegesebb üzenete, ebben hiszek, és ezt próbálom megélni a mindennapokban. A pápa is egy személy, aki ugyanúgy rá van szorulva az isteni kegyelemre, jóságra, mint bármelyik ember. Attól leszünk jobbak, attól lesz szebb a körülöttünk levő világ, ha ezt így éljük meg, és ezt közvetítjük az emberek felé.